

Сега Асен е могъщ — неговият зет е крал.... А ако...

Императрицата се дигна малко от пейката, озърна се.

- По-тихо... Може някой да ни чуе. И тук разбират гръцки, стражите са наблизо... Някой иде насам... Ах, това било Ирина... - тя изгледа дъщеря си с нескрита майчинска гордост и добави едва чуто: - Не губи надежда... Ако Елена отива невеста в дома на Ватаци, тук пък младият наследник често се заглежда в нашата щерка.

- Какво, наистина ли? - възкликна поразен кир Тодор - и веднага млъкна, понеже стъпките на дъщеря му доближаваха.

Младото момиче подаде на майка си свиленото плетиво. Протегна лениво ръце, загледана в модрато небе, което бе цяло изпъстрено с млечнобели облачета.

- Омръзна ми вече... Татко, хайде да те разходя. Стиш все на едно място. Пораздвижи се малко! В стаята си не мърдаш от миндеря... А ето и тук, пак си седнал на пейката...

— Не мога... Отвикнах да ходя. Вече пет години ще станат как стоя на Царевец. — Той въздъхна тежко. След това протря ръце, подири пипнешком дъщеря си, улови я за ръкава, полака се изправи, измери височината ѝ... — Я гледай колко си порасла! Та ти си ме надминала, Ирино! — След това попипа лицето ѝ, дълго и внимателно, сякаш на себе си — хубавица е...

Момичето го улови под ръка и двамата се отдалечиха из пътеките на градината. От време навреме Ирина се спираше, откъсваше с тънките си патрициански пръсти уханно бяло лале, натъкваше го в коланя, или в косите си, ~~ржжжжж~~ пееше си нещо едва чуто. Ала лицето ѝ бе винаги замислено и строго. Понякога нечута въздишка подигаше младата ѝ гръд. Добре бяха гледани, нищо не им липсваше, ни почит, ни охолство. Ала все пак — пленници бяха. И всичко, което имаха, бе само милостиня, благоволение. Ирина чувствуваше дълбоко това, затова никога не можеше да види на лицето ѝ усмивка. Буйността ѝ се бе смирила, тя рядко слизаше в градините, единствено само да разходи баща си.